

Dzień szabatu

Werset kluczowy: „W sześciu dniach bowiem Pan stworzył niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, a siódmego dnia odpoczął. Dlatego Pan pobłogosławił dzień szabatu i uznał go za święty. Księga Wyjścia 20:11

Wybrane fragmenty Pisma Świętego: Księga Wyjścia 20:8-11; List do Rzymian 14:5,6

Instytucja szabatu ma swoje źródło w Piśmie Świętym, w opisie stworzenia świata i jego ukończenia (Rdz 2:1-3). W tym czasie Bóg zakończył swoje dzieło przygotowania ziemi do zamieszkania przez ludzi po sześciu długich okresach, czyli „dniach”. Stwórca zaprzestał tej działalności po stworzeniu naszych pierwszych rodziców „na obraz Boży; ... stworzył mężczyznę i kobietę” (Rdz 1:27).

Wieki później, po wyzwoleniu Izraelitów z niewoli egipskiej, Ojciec Niebieski ustanowił zestaw boskich norm, których mieli przestrzegać, aby otrzymać Jego łaskę i błogosławieństwa jako lud przymierza. Jednym z tych praw było poświęcanie czasu na oddawanie czci Bogu i wielbienie Go za wszystkie Jego dobrodziejstwa.

Poniższy opis określa różne cechy tego świętego dnia. „Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić.

Przez sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszystkie swoje zadania, ale siódmy dzień jest szabatem dla Pana, Boga twego. Nie będziesz wykonywał żadnej pracy, ani ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój sługa, ani twoja służebnica, ani twoje zwierzęta, ani cudzoziemiec przebywający w twoich miastach”. Księga Wyjścia 20:8-10

Cotygodniowy szabat został ustanowiony jako część Dziesięciu Przykazań danych wyłącznie narodowi izraelskiemu. Jednak nasz kluczowy werset sugeruje, że wszyscy ludzie, w tym oddani chrześcijanie, powinni poświęcić czas, aby szczególnie oddawać cześć i wdzięczność Stwórcy za wiele błogosławieństw, którymi ich obdarzył.

Paweł bardzo wyraźnie dostrzegał, że wczesny Kościół znajdował się w okresie przejściowym podczas jego służby. To, co kiedyś było obowiązkowe zgodnie z Prawem Mojżeszowym, nie miało zastosowania do Żydów, którzy przyjęli Chrystusa, ani do pogan, którzy nigdy nie podlegali tym ograniczeniom. Oto jeden z jego cytatów: „Jeden uważa jeden dzień za bardziej święty od innego, drugi uważa wszystkie dni za równe. Każdy powinien być w pełni przekonany we własnym sumieniu. Kto uważa jeden dzień za szczególny, czyni to dla Pana. Kto je mięso, czyni to dla Pana, ponieważ dziękuje Bogu; a kto się powstrzymuje, czyni to dla Pana i dziękuje Bogu”. List do Rzymian 14:5,6

W tych wersetach Paweł wydaje się wskazywać, że Żyd może z powodu przekonań religijnych

zdecydować się na przestrzeganie szabatu. Jednak dla wierzących byłoby oszustwem przyjęcie Chrystusa, ale jednocześnie czucie się zobowiązanym do przestrzegania warunków związanych z Prawem, takich jak dosłowne przestrzeganie izraelskiego szabatu. Dla chrześcijanina każdy dzień powinien być dniem „szabatu”, dniem oddania i uwielbienia naszego Ojca Niebieskiego.

Wejście w Boży szabat odpoczynku wymaga wiary, posłuszeństwa, poddania się i polegania na Chrystusie. Obejmuje ono pokój, pewność, zbawienie i ulgę od dążenia do samowystarczalności. Boży odpoczynek jest zarówno obecny, jak i wieczny. Wchodzimy w niego, ufając Jego cennym obietnicom, przestrzegając nakazów Pisma Świętego i zrzucając nasze brzemiona na Pana. Starając się żyć w wierze i posłuszeństwie, możemy codziennie doświadczać Bożego odpoczynku, jednocześnie oczekując wiecznego odpoczynku obiecanego w „pierwszym zmartwychwstaniu”, jeśli będziemy „wierni aż do śmierci”. List do Hebrajczyków 4:9-11; Objawienie 20:6; 2:10